

[Socialministeren.]

steget her i Landet. Han faar derefter en Statistik, der viser, at de ikke alene er steget stærkt, men at alle Kommuner, af forskellig Partifarve, angiver omtrent enstemmigt som Grund til disse Udgifters Stigning, hvad jeg hævdede i Forsommeren var Grunden, nemlig Bortfaldet af den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse. Men den ærede Ordførers Vanskeligheder er ikke endt hermed. Jeg oplyste yderligere, at det Forslag, der nu fremsættes, er det samme Forslag, som det moderate Venstre kæmpede for allerede i 1891, og det er jo ikke nogen helt behagelig Oplysning, at man 40 Aar senere ikke er naaet saa vidt, at man kan acceptere sit Standpunkt fra den Gang uden en hel Del Omsvøb. Jeg tror derfor, at jeg kan se bort fra de enkelte Bemærkninger af statistisk Art, som det ærede 14de Medlem for 5te Kreds gjorde, Bemærkninger, der for at bruge et Udtryk fra min Tale i Folketinget jo ikke lægger nogen Hovedparcel til Tænkningens Rige. Jeg fik ikke en Gang fat paa, hvad det var, der laa saa lyst, som det ærede Medlem sagde jeg havde udtrykt mig. Jeg ved ikke af, at jeg har brugt det Udtryk om noget som helst.

Det ærede Medlem var, som bemærket, vanskeligt stillet overfor alle mine Oplysninger om Stillingen i 1891. Men naar han vil søge en Begrundelse af Venstres afvisende Holdning i Sommer og tøvende Holdning nu i den Omstændighed, at man siden 1891 havde faaet gennemført en hel Del sociale Love, saaledes at Stillingen nu ikke er som den Gang, er det vel rigtigt, at man har faaet gennemført en hel Del Love om Fattighjælp uden Fattighjælps Virkning, men det har ikke det allermindste at gøre med det, som jeg oplyste om Venstres Stilling i 1891, nemlig at det moderate Venstre den Gang principielt havde den Opfattelse, at Kommunerne til enhver Tid burde have Ret til at eftergive Fattighjælp. Om det er lidt mere eller mindre, der er Tale om at eftergive som Følge af den noget mere eller mindre humane Lovgivning i de enkelte Tilfælde, har overhovedet ikke noget at sige. Det, vi drøfter, er det rent principielle Spørgsmaal, som det moderate Venstre tog Stilling til i 1891, at Kommunen burde til enhver Tid have Ret til at eftergive Fattighjælp. Og denne Tanke om Eftergivelsesretten for Kommunen er blevet saa „afholdt“ omkring i Kommunerne, som den ærede Ordfører udtrykte sig, at det vilde være vanskeligt at forlade den. Dette principielle Spørgsmaal paavirkes ikke i mindste

Maade af, hvor mange Love der senere er gennemført om Fattighjælp uden Fattighjælps Virkninger. Det samme gælder det andet Spørgsmaal, som var fremme i 1891, nemlig Spørgsmaalet om, hvorvidt man skulde have Ret til at kræve Fattighjælp eftergivet efter 1 eller 2 Aars Forløb. Det er ogsaa uden enhver Forbindelse med, hvilke Love der i Mellemtiden maatte være gennemført om Hjælp uden Fattighjælps Virkning. Altsaa heller ikke paa dette Omraade var det ærede 14de Medlem for 5te Kreds heldig. Jeg tror, han skal lade det Problem ligge og ikke søge at forplumre Diskussionen ved at bringe et uvedkommende Moment ind i den, men se at vende tilbage til det Standpunkt, som det moderate Venstre var naaet til i 1891.

Til det ærede 15de tingvalgte Medlem (Tvede) skal jeg sige, at der som bekendt af den socialdemokratiske Regering blev fremsat saa omfattende Millionforslag om Igangsættelse af Arbejder og Hjælp til Industrien o. s. v., at man dog i hvert Fald ikke, selv set med konservative Brillen, kan faa det Indtryk, at de Konservative er de eneste, som virkelig vil gøre noget til Afhjælpning af Arbejdsløsheden. Men det er lidt ejendommeligt at diskutere disse Problemer, derunder Problemet om Toldpolitik, i Anledning af et Forslag om en midlertidig Lov om Eftergivelse af Fattighjælp, saa jeg skal lade det Spørgsmaal ligge i Dag. Derimod forekommer det mig, at det ærede 15de tingvalgte Medlem var inde paa en Betragtning, hvorefter det skulde kræve Overvejelse med Hensyn til Gennemførelsen af dette Lovforslag, at Folk havde vanskeligt ved at betale deres Skat. Jeg maa i den Anledning gøre det ærede Medlem opmærksom paa, hvis jeg da ikke har misforstaaet ham, at der ikke er forbundet nogen Udgift med Vedtagelsen af Forslag om Eftergivelse af Fattighjælp. Der er efter min Mening snarere forbundet Udsigt til Indtægter dermed, idet jeg ogsaa i saa Henseende slutter mig til den moderate Ordfører i 1891, som netop saa stærkt hævdede, at Hovedgrunden til en saadan Lovgivning om, at Kommunerne til enhver Tid skulde have Ret til at eftergive Fattighjælp, har været, at man ønskede saa vidt muligt at faa Folk til at staa paa deres egne Ben, og naar der viser sig Udsigt hertil, vil man sige: vi tager Fortidens Baand af dig, for at du kan komme til at prøve dine Kræfter paa ny. Det er i Haab om, at det Tryk, som hviler paa dem, der har modtaget Fattighjælp med Fattighjælps Virkning, kan fjernes, og at Fjernelsen af dette